

РЕШЕНИЕ

№ 3745

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1591** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.59-63 от ЗАНН във вр.с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

С Решение от 06.01.2020 г., постановено по НАХД № 21273/2018 г., Софийският районен съд е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 22-003431/09.06.2017 г. издадено от Директора на дирекция "Инспекция по труда"-С., с което на [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], за нарушение по чл.128, т.2 от Кодекса на труда, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл.416, ал.5 и чл.414, ал.1 от КТ.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното юридическо лице, което с касационна жалба, подадена в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 от ЗАНН, обжалва същото. Наведеното в жалбата касационно основание е нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касаторът се оплаква, че СРС е потвърдил НП, без да обсъди всички доказателства и в частност тези, които според него сочат, че липсва нарушение. Намира случая за маловажен. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени обжалваното НП. В с.з. касаторът не изпраща представител.

Ответникът по касация ДИТ-С., в с.з. чрез юк.С. застъпва становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли касационната жалба да се остави без уважение като неоснователна и недоказана.

Административен съд-София град, като провери законосъобразността и обосноваността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а по същество е неоснователна поради следните съображения.

Делото е повторно разгледано в СРС, след като с Решение № 7466 от 10.12.2018 г. на АССГ е било отменено Решение от 27.07.2018 г. на СРС по НАХД № 17362/2017 г. и делото е върнато за ново разглеждане в първата съдебно инстанция.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Релевантните за спора факти и обстоятелства са правилно установени от решаващия състав на съда и са последователно възпроизведени в мотивите на обжалваното решение. Възприетата от районния съд фактическа обстановка е съобразена със събраните по делото доказателства. С разглежданото постановление е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора в качеството му на работодател, за деяние, което се изразява в неизплащане трудовото възнаграждение на В. Д. - работник в дружеството, за м.юли 2016 г. за положен от него труд по трудово правоотношение.

Настоящата инстанция смята, че от правилно установените факти Съдът е направил обосновани и законосъобразни правни изводи. Районният съд подробно е описал фактическата обстановка, разгледал е предпоставките за ангажиране на имуществената отговорност по чл.414 КТ, обсъдил е всички оплаквания на дружеството-нарушител и е дал съобразено със закона тълкуване на всички спорни въпроси. Разгледал е оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения и е приел, че такива няма, като мотивите му се споделят от настоящия съд.

Настоящият съд съобрази обстоятелството, че в закона е фиксиран краен срок за изпълнение на задължението за изплащане на заплатите – до 30-то число на предходния месец. От този момент напред във времето жалбоподателят е непрекъснато в нарушение. В случая е констатирано продължавано нарушение, т.е. нарушение, чийто състав се осъществява непрекъснато във времето, докато се поддържа неправомерното състояние. Доколкото нарушението е осъществено посредством бездействие, за него не е започнал да тече срокът по чл.34 ЗАНН, като няма данни до съставянето на АУАН нарушението да е било преустановено. При това положение, за да се констатира нарушението, е необходима нарочна проверка, като датата на същата изрично е посочена в АУАН и в НП. Противното становище би довело до недопустимо заобикаляне на закона. Това би означавало след изтичане на срока за изплащане на трудовите възнаграждения задълженото предприятие неправомерно и необезпокоявано от контролните органи да бездейства, в разрез с изискванията на КТ. Така би се стигнало до невъзможност да се ангажира имуществена отговорност срещу лице, което не изпълнява законовите си задължения, а очевидно не такава е волята на законодателя.

Точно е приложена нарушената материалноправна разпоредба на чл.128, т.2 КТ. Същата задължава работодателя законоустановените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Не са представени доказателства за противното нито на наказващия орган, нито на Съда. От една страна отрицателните

факти не подлежат на доказване, а от друга - работодателят черпи благоприятни за себе си правни последици от доказването на изплащане възнаграждението. Ето защо районният съд не е допуснал процесуално нарушение, като е установил формалния характер на нарушението (неплащане на трудовото възнаграждение).

Противно на твърденията в касационната жалба, Съдът е отговорил на всички оплаквания жалбоподателя и настоящ касатор. СРС е обсъдил събраните писмени доказателства, вкл.в светлината на свидетелските показания, като правилно е приел, че те не променят извода за действително извършено от дружеството нарушение. От тях се установява, че трудовото възнаграждение на лицето не е изплатено. В касационната жалба е наведено оплакване за липса на нарушение, като се твърди, че възнаграждението на работника е изплатено, но той е отказал да положи подпис във ведомостта. Това оплакване не може да бъде споделено. Районният съд с похвална последователност и търпение е издирил адреса на св.Г., за да го разпита, като същият е дал показания и при първото разглеждане на делото. От показанията му не се установява В. Д. да е получил възнаграждението си, но да е отказал да се подпише в изплащателната ведомост. При първото разглеждане на делото в СРС свидетелят е споделил, че е давал на ръка пари на работници, но не и да е правил това конкретно по отношение на Д.. Показанията му са били общи, като той е разказвал как се е процедурало в дружеството по принцип. При второто разглеждане на делото свидетелят е посочил, че за спорния м.юли 2016 г. е имало забавяне на заплатите. В нито едно от показанията си този свидетел не е потвърдил тезата на касационния жалбоподател и тя следва да се приеме за недоказана.

Нарушителят е установен по безспорен начин, а освен това разглежданото нарушение е безвиновно и формално по своя характер. В поставения за разглеждане случай е констатирано неизпълнено задължение на юридическо лице спрямо държавата. За настъпване на общественоопасни последици от деянието е достатъчно осъществяването на действие, което по силата на закона са възведени в нарушение. По силата на чл.83, ал.1 ЗАНН в предвидените в съответния закон, указ, постановление на Министерския съвет или наредба на общинския съвет случаи на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. В случая е налице предвидена в специалния закон разпоредба, съгласно която и на основание на общата клауза по чл.83, ал.1 ЗАНН възниква корпоративна отговорност, която по съществото си е обективна отговорност на юридическо лице за нарушение по ЗМДТ. Законът е предоставил на наказващия орган възможност да наложи имуществената санкция, без да се налага преюдициално да изяснява личността на конкретното физическо лице, което виновно е извършило нарушението, за да се ангажира неговата административнонаказателна отговорност. Смисълът на този вид основание за възникване на санкционна отговорност е да се предприемат от държавната администрация конкретни действия срещу носителя на самото задължение, а не срещу лицата, които формират и реализират волята му, за да се осигури бърза и ефективна защита на охраняваните обществени отношения.

Обжалваното постановление е законосъобразно, и като го е потвърдил, районният съд е постановил правилен акт, който следва да бъде оставен в сила. При извършена служебна проверка по чл.218, ал.2 от АПК настоящата инстанция не констатира основания за отмяна на първоинстанционното решение.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по касация за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение е основателна. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. В полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.63, ал.5 ЗАНН. В чл.63 от закона е създадена нова ал.3 (ДВ, бр.94 от 2019 г. - 29.11.2019 г.), сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Нормата на чл.63, ал.4 ЗАНН, също нова (ДВ, бр.94 от 2019 г.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разностите в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В чл.63, ал.5 ЗАНН, нова (ДВ, бр.94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. В чл.37, ал.1 ЗПП е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

На ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от НЗПП. Разпоредбата предвижда възнаграждението за защита в производства по ЗАНН да е от 80 до 120 лв. В касационното производство е проведено едно съдебно заседание, в което е взела участие юк.С., делото не се отличава с фактическа и правна сложност и не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноси е устните състезания - аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 ГПК, приложим по препращане от чл.144 АПК. В случая този срок е спазен.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.01.2020 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 21273/2018 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на дирекция "Инспекция по труда"-С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

